

Sygn. akt VIII U 53/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

sprawy M. M. (1) (M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 29 września 2014 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 53/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 września 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. – powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) przyznał M. M. (1) od dnia 4 czerwca 2014r. prawo do emerytury. Wysokość świadczenia została ustalona w sposób określony w art. 26 tej ustawy, przy przyjęciu, określonego w komunikacie Prezesa GUS, średniego dalszego trwania życia dla grupy wiekowej ubezpieczonego, w wymiarze 209,80 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony zakwestionował sposób obliczenia wysokości swojego świadczenia i wniósł, po ostatecznym sprecyzowaniu w piśmie procesowym z dnia 3 marca 2015r., o ponowne ustalenie wysokości emerytury przy uwzględnieniu dla niego średniego dalszego trwania życia w wymiarze 157,35 miesięcy. Odwołujący argumentował, że jako osoba schorowana, będąca od

10 lat rencistą, z pewnością nie dożyje wieku wynikającego z przyjętego przez ZUS średniego dalszego trwania życia w wymiarze 209,80 miesięcy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, że przedstawiony przez odwołującego sposób wyliczenia nie znajduje podstaw w obowiązujących w tym zakresie przepisach ustawy emerytalnej. Nadto szczegółowo przedstawił dokonany przez siebie sposób wyliczenia emerytury skarżącego.

Sąd ustalił, co następuje :

Ubezpieczony M. M. (1), ur. w dniu (...) od roku 2003 był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Wiek emerytalny 65 lat i 5 miesięcy osiągnął w dniu 4 czerwca 2014r., natomiast w dniu 4 czerwca 2014r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 29 września 2014r. została mu przyznana od dnia 4 czerwca 2014r. emerytura. Świadczenie to zostało obliczone na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

Ustalając w ten sposób wysokość świadczenia odwołującego, organ rentowy uwzględnił składki zaewidencjonowane na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w łącznej kwocie 46.772,97zł oraz sumę zwaloryzowanego kapitału początkowego w łącznej kwocie 414.533,03zł. Okoliczności te nie były sporne pomiędzy stronami.

Równocześnie ZUS przyjął do wyliczenia wysokości emerytury średnie dalsze trwanie życia w wymiarze odpowiadającym grupie wiekowej ubezpieczonego, tj. 209,80 miesięcy.

Od decyzji tej odwołał się M. M. (1), domagając się wyliczenia jego emerytury zgodnie z przedstawionym przez siebie sposobem. W szczególności domagał się przyjęcia średniego dalszego trwania życia w wymiarze 157,35 miesięcy.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego, dołączonych do akt niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 26 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Natomiast w myśl ust. 2 i 3 wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

Z kolei jak stanowi ust. 4 i 5 Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2. Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego.

Żaś zgodnie z art. 25, ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków

zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Po myśli art. 24, ust. 1b, pkt 1 wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 stycznia 1949r. do dnia 31 marca 1949r. wynosi co najmniej 65 lat i 5 miesięcy.

Skoro bezsporny pomiędzy stronami były kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego i ustalony dla niego kapitał początkowy, które to sumy zostały przyjęte przez ZUS do wyliczenia emerytury odwołującego, należało w rozważaniach nad niniejszą sprawą skupić się na prawidłowości ustalenia średniego dalszego trwania życia, o której mowa w art. 26.

M. M. (1) domaga się aby do wyliczenia jego emerytury przyjąć średniego dalszego trwania życia w wymiarze 157,35 miesięcy, bowiem jak utrzymuje, jego stan zdrowia z dużą dozą prawdopodobieństwa nie pozwoli mu na dożycie wieku wynikającego z przyjętego przez ZUS średniego dalszego trwania życia w wymiarze 209,80 miesięcy.

W ocenie Sądu przedstawiony przez ubezpieczonego sposób wyliczenia świadczenia i sposób wyliczenia średniego dalszego trwania życia nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach. W szczególności należy zauważyć, że ubezpieczony wiek emerytalny, odpowiedni dla jego grupy wiekowej, osiągnął w dniu 4 czerwca 2014r., i w dniu 4 czerwca 2014r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Zatem zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 26 marca 2014r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. z dnia 28 marca 2014r.), dla osoby w wieku 65 lat i 5 miesięcy, przewidywane średnie dalsze trwanie życia wynosi 209,80 miesięcy.

Przechodząc do dalszych rozważań trzeba wskazać, że w ocenie Sądu organ rentowy prawidłowo wyliczył wysokość świadczenia M. M. (1) w oparciu o przedłożone przez niego dowody oraz zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. W szczególności, przyjął niekwestionowane przez ubezpieczonego kwoty zgromadzonych na koncie ubezpieczonego składek oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Przyjął również właściwą, ze względu na datę zgłoszenia wniosku emerytalnego i wiek ubezpieczonego, średnią dalszą ilość miesięcy życia.

Odnosząc się natomiast ściśle do żądań skarżącego, aby przyjąć do obliczenia jego emerytury dalsze średnie trwanie życia w wysokości wyliczonej przez ubezpieczonego, należy jeszcze raz podkreślić, że wartość ta jest zależna jedynie od daty złożenia wniosku emerytalnego i obowiązującego w tym czasie komunikatu Prezesa GUS oraz od ukończonego faktycznie w tym czasie wieku ubezpieczonego który wniosek zgłosił. Równocześnie powołany wyżej art. 26 nie przewiduje innych kryteriów, jak choćby stan zdrowia ubezpieczonego i jego przecucie co do dalszej długości jego życia.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSO Patrycja Bogacińska – Piątek